

ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ «ΤΟ ΤΕΡΜΑ»

Jean- Pierre Martinez

Traduction grecque de Christina Mania

Μετάφραση/απόδοση Χριστίνα Μανιά

17 πρόσωπα

Χαρίλαος : ιδιοκτήτης
Φρόσω: η γυναίκα του
Ερασμία: η υπάλληλος
Ζήσης: νεκροθάφτης
Ευθύμης: νεκροθάφτης
Ζωή: η κόρη του θανόντος
Νεφέλη: εγγονή του θανόντος
Αιμίλιος: καθηγητής φιλοσοφίας
Ιωσήφ: υδραυλικός
Κίτσα: γυναίκα του θανόντος/ με ελαφριά άνοια
Γρηγόρης: ταχυδρόμος
Κωφάλλαλη ζητιάνα
Μαρία: Κοπέλα αλλοπαρμένη
Ιουλία: πελάτισσα στο καφέ
Σοφία: πελάτισσα στο καφέ
Αργύρης: πελάτης στο καφέ
Άννα: πελάτισσα και συνάδελφος του Αργύρη
Θανάσης: ο μακαρίτης

Βρισκόμαστε σε ένα καφέ-μπαρ με μία μεγάλη μπάρα στη μέση. Δεξιά αριστερά έχει τραπέζια. Πάνω από τη μπάρα ψηλά έχει μία ταμπέλα που γράφει ΚΑΦΕΝΕΙΟ «ΤΟ ΤΕΡΜΑ»

Ο Χαρίλαος είναι πίσω από την μπάρα και προσπαθεί να λύσει σταυρόλεξα. Η γυναίκα του η Φρόσω πηγαίνει συνεχώς από πάνω του και τον εκνευρίζει. Η Ερασμία η υπάλληλος σφουγγαρίζει ενώ η Μαρία η αλλοπαρμένη κοπέλα κάθεται σε ένα τραπέζι.

Η Φρόσω πάει πάνω από το κεφάλι του Χαρίλαου και διαβάζει δυνατά

Φρόσω: Θέλει το κοινό του....αρχίζει από Θ.

Ερασμία: Θέατρο.

Φρόσω: Αχ μπράβο... Γράψτο Χαρίλαε τι το κοιτάς;

Χαρίλαος: Δεν είναι θέατρο (εκνευρισμένος)

Ερασμία (πηγαίνει κι αυτή από πάνω του τώρα): Ε πως δεν είναι θέατρο; Είστε σίγουρος;

Χαρίλαος: Το θέατρο είναι έξι γράμματα εδώ θέλει πέντε. Θα με παρατήσετε τώρα;

Μπαίνει ο ταχυδρόμος.

Φρόσω: Είπαμε γράμματα και κατά φωνή. Τι καλά μας φέρνεις Γρηγόρη;

Γρηγόρης: Καλημέρα Φρόσω. Ούτε υπουργείο να ήσασταν βρε παιδί μου τόση αλληλογραφία. (Της δίνει έναν πάκο με γράμματα)

Φρόσω: Υπουργείο ... (ειρωνικά) Ορίστε κι ο υπουργός από εκεί τρομάρα μας(δείχνει τον Χαρίλαο) ΔΕΗ, νερό, τηλέφωνο, έλεος πια όλα μαζί έρχονται... Ένα ουζάκι όπως πάντα;

Γρηγόρης: Ε όχι και ούζο πρωί πρωί. Πιάσε ένα τσίπουρο.

Φρόσω: Ορίστε.

Το πίνει μονοκοπανιά. Κι αυτή τον κοιτάζει έκπληκτη.

Γρηγόρης: Να σε ρωτήσω κάτι κάποια κυρία Καστρινού την ξέρεις;

Φρόσω: Καστρινού;

(βγάζει ένα συστημένο)

Γρηγόρης: Μάλιστα κυρία Καστρινού. Μένει στο 13. Στο διπλανό κτίριο.

Φρόσω: Α ναι..

Γρηγόρης: Δεν βρήκα όμως το όνομά της στο κουδούνι.

Φρόσω: Δεν μου κάνει εντύπωση...

Γρηγόρης: Σε ποιον όροφο μένει;

Φρόσω: Πριν έμενε στον έβδομο, τώρα πολύ πιο ψηλά...

Γρηγόρης: Δηλαδή σε ποιον όροφο;

Φρόσω: Σε κανέναν. Πέθανε πριν από δεκαπέντε μέρες.

Γρηγόρης: Όχι ρε γαμώτο... (κοιτάζει τα χαρτιά του) δηλαδή κάτι σαν μετακόμιση...

Φρόσω: Θα μπορούσες να το πεις κι έτσι....Στη λεωφόρο Αναπαύσεως.

Γρηγόρης: Το λέω γιατί έχω ένα συστημένο για εκείνην...

Φρόσω: Α...μάλιστα...

Γρηγόρης: Τι να κάνω τώρα;

Φρόσω: Κι εγώ που να ξέρω;

Γρηγόρης: Μήπως έτυχε να σου αφήσει κάποια διεύθυνση;

Φρόσω: Αφού σου είπα πως πέθανε.

Γρηγόρης: Α..ναι...τι πρόβλημα κι αυτό τώρα...Και εμένα ποιος θα μου υπογράψει το συστημένο;

Φρόσω: Τι να σου πω...

Γρηγόρης: Άρα δεν θα ξανάρθει...

Φρόσω: Το βρίσκω λίγο απίθανο...

Γρηγόρης: Καθόλου δεν με εξυπηρετεί αυτό.

Φρόσω: Έτσι είναι Γρηγόρη μου σε όλες τις δουλειές, ξέρεις. Πάντα υπάρχουν κάποιои σπαστικοί τύποι που το μόνο που θέλουν είναι να σου κάνουν τη ζωή δύσκολη.

Γρηγόρης: Τι να κάνω τώρα; Μήπως θα μπορούσες να υπογράψεις εσύ στη θέση της;

Φρόσω: Εγώ;

Γρηγόρης: Έλα καλέ, μία μικρή εξυπηρέτηση μεταξύ γειτόνων. Κι έτσι δεν θα χρειαστεί να ξανάρθω.

Φρόσω: Γιατί να ξανάρθεις;

Γρηγόρης: Για να της παραδώσω το συστημένο.

Φρόσω: Αφού σου λέω πέθανε. Καπούτ. Γιόκ. Τι δεν καταλαβαίνεις; Κι αν υπάρχει ένα τουλάχιστον πλεονέκτημα στο να είσαι μακαρίτης είναι ότι δεν λαμβάνεις πλέον καθόλου αλληλογραφία.

Γρηγόρης: Μάλιστα.

Φρόσω: Άσε ένα ειδοποιητήριο.

Γρηγόρης: Λες;

Φρόσω: Τι είναι τέλος πάντων αυτό το συστημένο; Ειδοποίηση από την εφορία; Από το ΊΚΑ από τράπεζα;

Γρηγόρης (κοιτάζει τον φάκελο): Είναι από τον ΟΠΑΠ

Φρόσω: τον ΟΠΑΠ;

Γρηγόρης: Άρα θα είναι καλά νέα.

Φρόσω: Νομίζεις ότι εκεί που είναι, της κάνουν διαφορά τα κακά από τα καλά νέα;

Γρηγόρης: Ναι αλλά, ο ΟΠΑΠ....

Φρόσω: Για να δω... Πράγματι είναι από τον ΟΠΑΠ

Γρηγόρης: Έπαιξε λόττο;

Φρόσω: Δεν ξέρω... Την πετύχαινα που και που εδώ απ' έξω... είχε κι ένα μικρό σκυλάκι...

Γρηγόρης: Και τι έπαθε;

Φρόσω: Τα κακάρωσε είπαμε

Γρηγόρης: Και το σκυλάκι;

Φρόσω: Όχι καλέ, αυτή.

Γρηγόρης: Και το σκυλί τι απέγινε;

Φρόσω: Που θες να ξέρω άνθρωπέ μου.

Γρηγόρης: Είναι θλιβερό αυτό. Ένα μικρό σκυλάκι να είναι τώρα ολομόναχο...Δεν καταλαβαίνω όλους αυτούς τους ανθρώπους που παίρνουν ένα ζώο και μετά το παρατάνε.

Φρόσω: Λες να έχει κερδίσει κάνα μεγάλο ποσό;

Γρηγόρης: Αν έχει κερδίσει δεν πρέπει να αργήσει να εμφανιστεί γιατί υπάρχει και μία προθεσμία ξέρεις. Αν κάποιος δεν πάει να πάρει την επιταγή του πριν να λήξει η προθεσμία τα χάνει όλα. Και το ποσό ξαναμπάνει στο παιχνίδι...

Φρόσω: Πω τι κρίμα...

Γρηγόρης: Τι κάνουμε λοιπόν;

Φρόσω: Κάνουμε;

Γρηγόρης: Αφού είπες πως είναι κρίμα.

Φρόσω: Καλά με έπεισες θα υπογράψω.

Γρηγόρης: Κι έτσι δεν θα χρειαστεί να ξανάρθω.

Παίρνει τον φάκελο και τον ανοίγει.

Γρηγόρης: Λοιπόν;

Φρόσω: Είναι μία επιστολή απόλυσης.

Γρηγόρης: Δηλαδή δεν είναι επιταγή;

Φρόσω: Δούλευε στον ΟΠΑΠ. Της στέλνουν τη λήξη του συμβολαίου.

Γρηγόρης: Έλα ρε γαμώτο...Όχι μόνο δεν κέρδισε το λόττο αλλά έχασε και τη δουλειά της. Δεν είναι καθόλου αστείο. Άντε να βρεις δουλειά στις μέρες μας...

Φρόσω: Κυρίως αν είσαι πτώμα.

Γρηγόρης: Και βεβαίως δεν κερδίζουν ποτέ άνθρωποι σαν κι εμάς το λόττο ε; Άνθρωποι που έχουν πραγματικά ανάγκη.

Φρόσω: Όχι..

Γρηγόρης: Χθες διάβασα στην εφημερίδα ένα άρθρο για έναν τύπο που κέρδισε 8 εκατομμύρια στο λαχείο και λέει πως δεν έχει αλλάξει τίποτα στη ζωή του και ζει όπως πριν. Μα είναι δυνατόν;

Φρόσω: Τι να...

Γρηγόρης: Άκου λέει να μην αλλάξει τίποτα στη ζωή του. Είναι άδικο. Κάποιοι άνθρωποι δεν θα έπρεπε να κερδίζουν τίποτα και ποτέ.

Φρόσω: Έτσι όπως...

Γρηγόρης: Λοιπόν δεν έχω καιρό για κουβέντες, πρέπει να συνεχίσω τη γύρα μου.

Φρόσω: Κι αυτό τι να το κάνω;

Γρηγόρης: (καθώς φεύγει πάλι σέρνοντας) Ότι θες. Αρκεί το ξεφορτώθηκα εγώ....

Μπαίνει ο Αιμίλιος καθηγητής φιλοσοφίας με μία τσάντα και βιβλία.

Χαρίλαος: Βρε καλώς τον κύριο Αιμίλιο.

Αιμίλιος: Χαίρετε...έναν καφέ παρακαλώ.

Χαρίλαος: Ένα τσιπουράκι αντ' αυτού;

Αιμίλιος: Αντ' αυτού ποιανού;

Χαρίλαος: (με το μπουκάλι στο χέρι): Αντί του καφέ. Σας βλέπω λίγο νευρικό κύριε Αιμίλιε .
Ο καφές δεν ενδείκνυται ενώ το τσιπουράκι βοηθάει να χαλαρώσεις .

Αιμίλιος: Όχι ευχαριστώ....Πρέπει να παραδώσω μάθημα σε λίγη ώρα.

Χαρίλαος: Και λοιπόν; Θα σας κάνουν αλκοτέστ οι μαθητές σας;

Αιμίλιος: Τώρα που το λέτε.... Γιατί όχι;

Ο Χαρίλαος σερβίρει τον Αιμίλιο και επι τη ευκαιρία βάζει και στον εαυτό του. Η Μαρία που κάθεται τόση ώρα σε ένα τραπέζι σηκώνεται να φύγει περνάει δίπλα από τον Αιμίλιο τον κοιτάζει χαμογελάει και πάει κοντά του.

Μαρία: Με θυμάσαι;

Αιμίλιος: Όχι

Μαρία: Έχουν περάσει κάποια χρόνια βέβαια αλλά ..

Αιμίλιος: τώρα που σας βλέπω καλύτερα ίσως...

Μαρία (παρεξηγημένη): Ίσως;

Αιμίλιος: Δηλαδή ναι, τώρα μου ήρθε. Τι κάνεις;

Μαρία: Μια χαρά εσύ; Τι κάνεις εδώ;

Αιμίλιος: Τίποτα το σπουδαίο.

Μαρία: Δηλαδή άλλαξα τόσο πολύ;

Αιμίλιος: Μα γιατί το λες αυτό;

Μαρία: Γιατί πριν από λίγο έδειξες πως δεν με γνώρισες.

Αιμίλιος: Σου ζητάω συγγνώμη απλώς δεν περίμενα να σε δω εδώ.

Μαρία: Πάντως εσύ δεν άλλαξες καθόλου.

Αιμίλιος (κολακευμένος): Σε ευχαριστώ πολύ.

Μαρία: Λοιπόν πως πας;

Αιμίλιος: Τα ίδια και τα ίδια...

Μαρία: Πολυλογάς όπως πάντα...(γελάει) Είσαι καιρό εδώ;

Αιμίλιος: Μπα πριν από λίγο ήρθα.

Μαρία : Πρέπει να φύγω, αλλά χάρηκα πάρα πολύ που σε ξαναείδα.

Αιμίλιος: Κι εγώ πολύ.

Μαρία: Ελπίζω να τα ξαναπούμε.

Αιμίλιος: Να μη χαθούμε.

Μαρία: Να φιληθούμε όπως παλιά;

Αιμίλιος: Γιατί όχι;

Ορμάει και τον φιλάει στο στόμα σε ένα κινηματογραφικό φιλί. Αυτός μένει κόκκαλο.

Μαρία: Τα ξαναλέμε σύντομα Πέτρο μου.

Αιμίλιος στην αρχή χαμένος : Ναι τα λέμε.... (αφού μένει μόνος) Πέτρο;

Ο Χαρίλαος ξαναβάζει δύο τσίπουρα ένα σε αυτόν κι ένα στον Αιμίλιο. Δύο γυναίκες μπαίνουν

Ιουλία: Ένα ντεκαφεϊνέ με μία ζάχαρη όπως συνήθως.

Σοφία: Εγώ θα πάρω έναν καπουτσίνο και ξαναρχίζω από αύριο τη δίαιτά μου.

Ιουλία : Πότε την ξεκίνησες;

Σοφία: Χθες...(βλέπει κάτι άνδρες να περνάνε απ' έξω κι αρχίζει να βάφεται.)

Χαρίλαος : (διαβάζοντας εφημερίδα) Το γραφείο μετανάστευσης θα δώσει άδεια εργασίας σε έναν αριθμό νεαρών μεταναστών. Εδώ που τα λέμε οι μετανάστες είναι σα τα πιτμπουλ. Επειδή υπάρχουν κάποια σκατένια την πληρώνει όλη η ράτσα. (Πίνει λίγο από το τσίπουρο) Περίεργη γεύση έχει αυτό το τσίπουρο δεν βρίσκετε;

Αιμίλιος: Η αλήθεια είναι πως δεν είναι και πολύ δυνατό...

(Πάει να βάλει το μπουκάλι στο ράφι και βλέπει πως είναι σχεδόν άδειο)

Χαρίλαος: Δεν είναι δυνατόν! Μέχρι χθες ήταν σχεδόν γεμάτο. Δεν το ήπια εγώ όλο αυτό.

(Παίρνει έναν μαρκαδόρο και μαρκάρει πάνω στην ετικέτα τη στάθμη.)

Ιουλία: Πιστεύεις στο Θεό;

Σοφία: Ανάλογα τη μέρα. Αλλά βλέποντας αυτούς τους πυροσβέστες που κάθονται εδώ απ' έξω νομίζω ότι υπάρχει Θεός.

Ιουλία: (ανήσυχη) Τι έχει αρπάξει πουθενά φωτιά;

Σοφία: Μόνο φωτιά; Φωτιά και λάβρα. Έξω κάθονται χριστιανή μου... Απέναντί μας. Καλά δεν τους είδες;

Ιουλία: Όχι δεν βλέπω τίποτα...

Σοφία: Είναι κάτι κούκλοι, με κάτι σώματα...Τι μανάρια είναι αυτά καλέ;

Ιουλία: Που το ξέρεις ότι είναι πυροσβέστες;

Σοφία: Καλά ολόκληρο πυροσβεστικό όχημα παρκαρισμένο δεν το βλέπεις;

Ιουλία: Νομίζω ότι πρέπει να πάρω καινούριους φακούς επαφής.

Σοφία: Θέλεις φακούς για να δεις ολόκληρο φορτηγό;

Ιουλία: Έχω την εντύπωση πως δεν βλέπω πολύ καλά αυτή τη στιγμή. Ακόμη κι εσένα σε βλέπω θολή.

Σοφία: Εγώ πάλι που βλέπω τζάμι, σου λέω ότι πραγματικά χάνεις.

Ιουλία: Όντως. Αυτή τη στιγμή έχω χάσει την όρασή μου.

Σοφία: Καλά είδες μαύρισμα; Μου φαίνονται όμως λίγο κουρασμένοι

Ιουλία: Κι εγώ κουράστηκα να βλέπω έτσι θολά.

Σοφία: Ίσως να έρχονται από κάποια αποστολή. (με πομπώδες ύφος) Γενναίοι πολεμιστές, μέσα στην κάπνα έχοντας την αίσθηση της ολοκλήρωσης και του καθήκοντος. Βάζουν τη ζωή τους σε δεύτερη μοίρα.

Ιουλία: Λες να ξέχασα να τους βάλω;

Σοφία: Τους φαντάζομαι με τους τεράστιους πυροσβεστικούς σωλήνες τους να παλεύουν όλη νύχτα με τις φλόγες...

Ιουλία: Για να τσεκάρω μισό λεπτό (βάζει το δάχτυλο μέσα στο μάτι της)

Σοφία: Ούτε μια ματιά δεν μας έχουν ρίξει. Είναι απίστευτο, λες και μόλις παντρευτούμε δεν μας βλέπουν και τόσο καλά και μετά από καμιά δυο εγκυμοσύνες γινόμαστε πλέον εντελώς αόρατες.

Ιουλία: Κι όμως.... (ψάχνοντας ακόμη με το δάχτυλο)

Σοφία: Τι θλίψη! Φεύγουν...

Ιουλία: Δεν είναι δυνατόν

Σοφία: Μα ναι σου λέω, κοίτα εκεί.

Ιουλία: Έχω βάλει και τους δύο στο ίδιο μάτι.

Κοιτάζονται

Σοφία : Μα τι γίνεται αυτός ο καφές κόκκαλα έχει;

Χαρίλαος με τους καφέδες : Καλά δεν πήραμε και φωτιά....

Ο Αιμίλιος πίνει ακόμη ένα τσίπουρο και πνίγεται την ώρα που βλέπει να μπαίνουν μέσα ντυμένες στα μαύρα η Ζωή και η κόρη της η Νεφέλη. Η Νεφέλη κι ο Αιμίλιος κοιτάζονται με νόημα φευγαλέα. Η Ζωή δεν παίρνει χαμπάρι. Ο Αιμίλιος χώνεται πίσω από μια εφημερίδα. Οι δύο γυναίκες κάθονται

Ζωή: Τι φρίκη εδώ μέσα

Νεφέλη: Είναι κάπως πιο λαϊκό

Ζωή: Είναι εντελώς παρακμιακό

Νεφέλη: Είναι το μόνο καφενείο απέναντι από το νεκροταφείο, μην περιμένεις να σφύζει από ζωή.

Φρόσω: Τι θα πάρετε κυρίες μου;

Ζωή: Ένα τσάι με....(κοιτάζει αηδιασμένη γύρω της) ένα τσάι σκέτο.

Νεφέλη: Μία λεμονάδα.

Ζωή: Καφενείο το Τέρμα. Αυτό είναι όνομα για καφενείο απέναντι από γήπεδο όχι απέναντι από νεκροταφείο.

Νεφέλη: Ενώ αν το έλεγαν Καφενείο ο Μακαρίτης θα σου έκανε καλύτερα.

Ζωή: (αναστενάζοντας) Δεν ήταν σκωληκοειδίτιδα τελικά...

Νεφέλη: Σκωληκοειδίτιδα στα 75 του! Να μπερδεύεις μία κίρρωση του ήπατος με σκωληκοειδίτιδα δεν σε κάνει και βασιλιά της διάγνωσης...

Ζωή: Την πρακτική του έκανε κι αυτός ο καημένος ο γιατρουδάκος. Τι να κάνει; Παίρνουν και τρεις κι εξήντα. Πάντως έτσι κι αλλιώς δεν υπήρχε σωτηρία Δεν μπορώ να πιστέψω πως ο παππούς σου πέθανε.

Νεφέλη: Να σου θυμίσω ότι πριν γίνει παππούς μου ήταν πατέρας σου.

Ζωή: Ναι αλλά η αλήθεια είναι πως πάντα δυσκολευόμουν τόσο πολύ να επικοινωνήσω μαζί του.

Νεφέλη: Τώρα λύθηκε το ζήτημα μια και καλή.

Ζωή: Έχω μία φίλη που έκανε 15 χρόνια ψυχανάλυση για να μπορέσει να βελτιώσει την επικοινωνία και τη σχέση διαλόγου με τον πατέρα της. Δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια το φαντάζεσαι;

Νεφέλη: Και;

Ζωή: Στα 15 χρόνια ο πατέρας της πέθανε.

(Η Νεφέλη και ο Αιμίλιος ρίχνουν κλεφτές ματιές)

Νεφέλη: Η γιαγιά;

Ζωή: Εδώ ξέχναγε πως ήταν παντρεμένη, άντε να της εξηγήσουμε τώρα πως είναι χήρα....Δεν είναι και πολύ ευχάριστο όλο αυτό.

Νεφέλη: Ναι η αλήθεια είναι πως σπάνια βρίσκει κανείς ευχάριστη κηδεία.. Το ήξερες εσύ πως ο παππούς είχε κλείσει συμφωνία με γραφείο τελετών;

Ζωή: Όχι

Νεφέλη: Είναι κάπως. Δεν μπορώ να με φανταστώ να διαλέγω το φέρετρο από πεύκο ή οξιά ή δεν ξέρω τι άλλο και να επιλέγω το χρώμα της εσωτερικής επένδυσης Μπρρρρρρ (ανατριχιάζει)

Ζωή: Παρόλα αυτά είναι πρακτικό. Δεν χρειάζεται τρέξουν οι άλλοι για τίποτα.

Νεφέλη : (ειρωνικά) Κι ούτε να πληρώσουν τίποτα.

(Η Ζωή βγάζει ένα καθρεφτάκι και κοιτάζεται)

Ζωή: Παναγία μου! Αν με συναντούσα στον δρόμο δεν θα με αναγνώριζα! Πηγαίνω να βαφτώ λιγάκι γιατί σε λίγο θα νομίζουν όλοι πως εγώ είμαι το πτώμα...

Η Ζωή πηγαίνοντας προς την τουαλέτα πέφτει πάνω στον Αιμίλιο που προσπαθεί ανεπιτυχώς να κρυφτεί πίσω από ένα βιβλίο του Καντ.

Ζωή: Αιμίλιε; Η Ζωή είμαι! Θυμάσαι; Ήμασταν μαζί στο λύκειο.

Αιμίλιος: (κάνει τον ενθουσιασμένο) Α Ζωή!

Ζωή: Τι γίνεσαι βρε παιδί;

Αιμίλιος: Παραμένω ακόμη στο λύκειο. (τον κοιτάζει περίεργα) Ως καθηγητής εννοείται (χαζογελάνε) Κι εσύ;

Ζωή: Εγώ παντρεύτηκα... και μετά χώρισα...

Χαρίλαος πίσω από την μπάρα διαβάζοντας την εφημερίδα : Κάποιες φορές ένα καλό διαζύγιο είναι καλύτερο από έναν κακό γάμο...

(Τον κοιτάζει άγρια)

Ζωή: Γράφεις ακόμη θεατρικά;

Αιμίλιος: Τώρα γράφω κυρίως βιβλία.

Ζωή: Α θέλω οπωσδήποτε ένα με αφιέρωση.

Αιμίλιος (αμήχανα) : Ναι γιατί όχι.

Ζωή: Κατά τα άλλα; Είσαι παντρεμένος; Έχεις παιδιά;

Αιμίλιος: Όχι είμαι μόνος.

Ζωή: Τι αστείο. Η κόρη μου θα πρέπει να έχει την ηλικία των μαθητών σου...Νάτη εδώ είναι!

Αιμίλιος: Η Νεφέλη! Κοίτα σύμπτωση. Είναι μαθήτριά μου. Δεν ήξερα ότι ήταν κόρη σου...

Ζωή: Έχει το επίθετο του πατέρα της. Εξάλλου είναι το μόνο που μας άφησε πριν την κάνει. Είσαι γυμναστής έτσι δεν είναι; Μου έχει πάρει τα αφτιά για τον γυμναστή τους.

Αιμίλιος (τα χάνει) : Όχι...είμαι φιλόλογος και καθηγητής φιλοσοφίας...

Ζωή: Α μάλιστα. Η αλήθεια είναι πως έχεις πιο πολύ την κοψιά του φιλόλογου... Για πες δεν φαίνεται να υπάρχει μεγάλος έρωτας ανάμεσα στην κόρη μου και τους κλάσσικούς έ; Τι θα γίνει θα μπει στο πανεπιστήμιο φέτος; Τρία χρόνια το παλεύει. Αναρωτιέμαι μήπως έχει επιλέξει λάθος κατεύθυνση. Ήταν πάντα πιο πολύ των θετικών επιστημών. Και μεταξύ μας τώρα όλα αυτά τα θεωρητικά δεν οδηγούν και πουθενά.

Αιμίλιος: Να δηλαδή.

Ζωή: Εγώ πάντως να δεν καταφέρει τίποτα ούτε φέτος θα τη γράψω σε μία ιδιωτική σχολή να κάνει business. Έχω βρει μία πολύ καλή. Είναι ακριβή αλλά τι να κάνουμε. Εξάλλου πλέον στο πανεπιστήμιο μπαίνει κι η κουτσή Μαρία.

Νεφέλη: Μαμά:

Ζωή: Ε μα! Δεν είναι εύκολο για μία γυναίκα να μεγαλώνει μόνη της ένα παιδί. Εξάλλου όπως έχει πει και κάποιος για την ανατροφή των παιδιών: « Κάντε ότι θέλετε έτσι κι αλλιώς λάθος θα είναι.»

Αιμίλιος: Ο Φρόνιτ...

Ζωή: Για να το λες...Λοιπόν συγνώμη λίγο

(Πηγαίνει βιαστική προς την τουαλέτα)

Νεφέλη: Δεν ήξερα πως γνωρίζατε τη μητέρα μου.

Αιμίλιος: Ούτε εγώ..

Νεφέλη: Πρέπει οπωσδήποτε να τα πούμε απόψε...για αυτό σας είπα να έρθετε εδώ. Να βρεθούμε στο σπίτι σας;

Αιμίλιος: Άκου Νεφέλη, αυτό πρέπει να σταματήσει. Είναι πάθος. Ε... Λάθος.

Νεφέλη: Λάθος;

Αιμίλιος: Σε λίγο καιρό θα δώσεις εξετάσεις. Θα μπεις στο πανεπιστήμιο και θα φύγεις. Εγώ θα μείνω ξανά στην τρίτη Λυκείου όπως πάντα.

Νεφέλη: Εξετάσεις; Δύο χρόνια τα πάω σκατά επίτηδες για να είμαι στην τάξη σου. Αλλά τώρα ξαφνικά σε βολεύει να περάσω ε; Να με ξεφορτωθείς ώστε την επόμενη χρονιά να βρεις άλλη πιτσιρικά για να της κάνεις ιδιαίτερα μαθήματα...

(Της κάνει νόημα ικετευτικά να μιλάει πιο σιγά)

Αιμίλιος: Θα μπορούσα να είμαι πατέρας σου!

Νεφέλη: Ακριβώς. Για αυτό θα σου κάνω μήνυση για αποπλάνηση ανηλίκου.

Αιμίλιος: Μα είσαι είκοσι ενός.

Νεφέλη: Καλά λοιπόν για σεξουαλική παρενόχληση.

Αιμίλιος: Σε παρακαλώ ηρέμισε λίγο. Για το καλό σου το λέω.

Νεφέλη: (ειρωνικά) Το καλό μου....Είσαι ένα ανθρωπάκι.

(Η Ζωή βγαίνει από την τουαλέτα.)

Ζωή: Τα λέετε; Λοιπόν πρέπει να φύγουμε. Έχω μια κηδεία στα σκαριά. Πέρνα καμιά μέρα από το σπίτι να τα πούμε. (παιχνιδιάρικα στο αφτί του όλο νόημα) Να θυμηθούμε ίσως και τα παλιά.... Πάμε Νεφέλη; Και να σου πω , μην μου την κουράζεις πολύ....

(Μάνα και κόρη φεύγουν. Ο Αιμίλιος έχει μείνει σαν χαμένος. Ο Χαρίλαος που δεν έχει χάσει λέξη του βάζει λίγο τσίπουρο.

Χαρίλαος: Οι κίνδυνοι του επαγγέλματος....

Αιμίλιος: Μπορώ να βασιστώ στη διακριτικότητά σας; Εδώ παίζεται η δουλειά μου...

Χαρίλαος: Ο καφετζής είναι όπως ο πνευματικός. Ακούει τα πάντα αλλά δεν λέει λέξη.

(Ξαναπαίρνει η Νεφέλη και βάζει κάτι στο χέρι του Αιμίλιου)

Νεφέλη: Ορίστε! Είναι οι πρώτες πετυχημένες εξετάσεις της ζωής μου. Κι αυτή τη φορά χάρη σε εσένα. Σου χαρίζω το δίπλωμα ως αναμνηστικό!

(Φεύγει κι ο Αιμίλιος βλέπει στα χέρια του ένα τεστ εγκυμοσύνης το κο και μετά το πετάει πανικόβλητος πάνω στην μπάρα και φεύγει να κυνηγήσει τη Νεφέλη)

Χαρίλαος: οι δύο γραμμές είναι δίδυμα

(Μπαίνει η Ερασμία από την κουζίνα με ένα περιοδικό. Σιγουρεύεται πως δεν την βλέπουν τα δύο αφεντικά της και βάζει και πίνει δύο τσίπουρα απανωτά. Μετά γεμίζει το μπουκάλι με νερό. Την ώρα που γυρίζει ο Χαρίλαος να την κοιτάξει με καχυποψία ανοίγει το περιοδικό Κυνηγός και Φύση...

Φρόσω: Σκέφτεσαι να ξεκινήσεις το κυνήγι τώρα;

Ερασμία: Όχι! Είναι για τις αγγελίες...

(την κοιτάνε και οι δύο περίεργα)

Ερασμία: Τις αισθηματικές αγγελίες.

Χαρίλαος : Κατάλαβα αντί για μπεκάτσες, κυνήγι ανδρών...

Φρόσω: Και λοιπόν;

Ερασμία: Είναι όπως τα αυτοκίνητα προτού αγοράσεις θέλεις να κάνεις κάποιο test drive.

Φρόσω: Και τι έγινες βρήκες κάνα καλό μοντέλο;

Ερασμία: Δυστυχώς στην ηλικία μου με βλέπω για μεταχειρισμένο. Αρκεί να είναι σε καλή κατάσταση.

(Χτυπάει ένα κινητό)

Ερασμία : Το δικό μου πρέπει να είναι. Μου πήρε ένα τατς ο γιος μου για τα Χριστούγεννα. Πρέπει να βαδίζουμε με την εποχή μας.... Πως στο διάολο ανοίγει αυτό όμως;;;

(την κοιτάνε άναυδοι να πατάει όλα τα κουμπιά μαζί)

Ερασμία (απαντάει και βάζει σέξι παθιάρικη φωνή) : Εμπρός...ναι η ίδια...Ω καλημέρα....Ναι ναι.... Πάνω από σαράντα...ναι

(βλέπει ότι την ακούει ο Χαρίλαος και πάει πιο πέρα)

Ερασμία: Δηλαδή πιο κάπου στη μέση...λίγο πιο κοντά στα πενήντα από τα σαράντα...Ναι έπεσα τυχαία στην αγγελία σας στο Κυνηγός και Φύση....Όχι δεν κυνηγάω.... Το ξεφύλλισα στην κομμώτριά μου... όχι ούτε αυτή κυνηγάει....Ναι διαζευγμένη.....Κι εσείς.....Από τι πέθανε;.....Αν τι κρίμα. Πόσο θα υπέφερε.....Ναι ναι συμφωνώ απολύτως.....Κι εγώ σε αυτές τις περιπτώσεις είμαι υπέρ της ευθανασίας.....Μία ένεση και τέλος τα βάσανα...

(Οι άλλοι δύο έχουν μείνει)

Ερασμία: Ναι καταλαβαίνω....μεγάλο κενό.....Όχι εγώ δεν έχω κάποιο ζώο...Έχω έναν γιο όμως 17 χρονών....Μην νομίζετε βρωμίζει εξίσου το σπίτι....Σας αρέσουν τα παιδιά;Ε τώρα σε αυτή την ηλικία....Λίγο δύσκολο....Κοιτάζτε επειδή δεν μπορώ να μιλήσω αυτή τη στιγμή θέλετε να περάσετε από το Καφενείο Το Τέρμα; Όχι δεν είναι απέναντι από κάποιο γήπεδο...Απέναντι από το νεκροταφείο.Ναι μάλιστα.....Τα λέμε αργότερα...

Η Ερασμία το κλείνει. Ο Χαρίλαος ελέγχει τη γραμμή στο μπουκάλι με το τσίπουρο και πίνει και λίγο.

Ερασμία: Καλέ τον κυρ Θανάση τον έχετε δει καθόλου αυτές τις μέρες;

Χαρίλαος: Τρεις μέρες τώρα δεν έχει έρθει να παίξει το λόττο του....θα πρέπει να είναι άρρωστος.

Ερασμία: Αφού κάθε φορά παίζει τα νούμερα του ΑΜΚΑ του θα ήταν κρίμα να το χάσει επειδή δεν έπαιξε.

(Χαρίλαος διαβάζει ξανά την εφημερίδα, βλέπει κάτι και τινάζεται)

Χαρίλαος: Μιλώντας για λόττο, το είδατε αυτό;

Φρόσω/ Ερασμία μαζί: Ποιο;

Χαρίλαος: Το τζακ ποτ που κέρδισε είχε παιχτεί εδώ.

Ερασμία: Πλάκα κάνετε

Χαρίλαος: Κοιτάξτε 10 εκατομμύρια.

Ερασμία: Ευρώ;

Χαρίλαος: Εμ τι ρούβλια; Φαντάζεστε πόσα χρήματα είναι;

Φρόσω: Θα είναι σίγουρα κάποιος που γνωρίζουμε...

Ερασμία: Μπορεί να είναι ελεύθερος...

Φρόσω: Που να ξέρουμε . Πολλοί προτιμούν να παραμείνουν ανώνυμοι

Ερασμία (Κοιτάζοντας τον Χαρίλαο που πίνει ξανά τσίπουρο): Ναι όπως οι αλκοολικοί. Λοιπόν πηγαίνω για ψώνια στο σούπερ μάρκετ

(Έχει ήδη βγει όταν αρχίζει πάλι να χτυπάει το κινητό της)

Χαρίλαος: Γαμώτο ξέχασε το μαραφέτι της ...(το σηκώνει) Εμπρός...όχι δεν είμαι η Ερασμία...Είμαι ο Χαρίλαος...Ποιος τη ζητεί; ο Ιωσήφ;...Ποια αγγελία;...Κυνηγός.....α ναι...ναι...μισό λεπτό....όχι δεν ενδιαφέρομαι για την αγγελία....δεν είναι δικό μου το κινητό....δεν είναι πλάκα....μισό λεπτό να σας εξηγήσω....το έκλεισε ο μαλάκας!

Χαρίλαος: Ιωσήφ; Δεν φαντάζομαι να είναι από καμιά θρησκευτική αίρεση;

(Μπαίνουν ο Αργύρης κι Άννα)

Αργύρης: Χαίρετε δύο καφέδες (κάθονται)

Αργύρης: Ξέρεις νομίζω ότι τα αφεντικό μου θέλει να με διώξει.

Άννα: Έλα...

Αργύρης: Όταν διασταυρωνόμαστε πλέον στον διάδρομο δεν μου λέει πια καλημέρα. Παλιά τρώγαμε μαζί το μεσημέρι μια φορά την εβδομάδα.

Άννα: Δεν σημαίνει κάτι αυτό ...ίσως να πήζει στη δουλειά.

Αργύρης: Δεν ξέρω....Έχει αρχίσει πάλι να μου μιλάει ψυχρά και στον πληθυντικό από εκεί που μου μιλούσε στον ενικό και κάναμε πλάκες.

Άννα: Δεν σημαίνει κάτι αυτό...Μπορεί και να σημαίνει ότι σε σέβεται και σε παίρνει στα σοβαρά.

Αργύρης: Ναι αλλά μόλις μου πήρε έναν μεγάλο λογαριασμό που είχα και τον έδωσε στον τύπο που μόλις προσέλαβε

Άννα: Δεν σημαίνει κάτι αυτό....Μπορεί να μην θέλει να σε κουράζει. Γι αυτό προσέλαβε κι άλλον για να μην πήξεις.

Αργύρης: Ναι αλλά τώρα δεν πήζω καθόλου. Για την ακρίβεια εδώ και μία εβδομάδα δεν έχω καθόλου δουλειά. Μου πήραν όλες τις αρμοδιότητες

Άννα: Δεν σημαίνει κάτι αυτό...Μπορεί να θέλει να είσαι εντελώς ελεύθερος για το επόμενο μεγάλο project.

Αργύρης: Δεν είμαι σίγουρος. Είχα ένα μεγάλο γραφείο στον τελευταίο όροφο δίπλα στο δικό του και τώρα είμαι στο ισόγειο σε μία τρύπα. Και έδωσε το γραφείο μου στον καινούριο.

Άννα: Δεν σημαίνει κάτι αυτό...Τουλάχιστον τώρα δεν το έχεις όλη μέρα πάνω από το κεφάλι σου. Μπορείς έτσι να είσαι όλη μέρα στο Ίντερνετ και να παίζεις παιχνίδια.

Αργύρης: Αυτό είναι αλήθεια αλλά τώρα μου έκοψαν και το Ίντερνετ.

Άννα: Δεν σημαίνει τίποτα αυτό...μπορεί να είναι και βλάβη.

(Ο Χαρίλαος τα ακούει τόση ώρα κι έχει αρχίσει να φορτώνει.)

Αργύρης : Το χειρότερο είναι πως αναρωτιέμαι αν τα έχει με τη γυναίκα μου.

Άννα: Όχι!!

Αργύρης: Δεν ξέρω, χθες το απόγευμα τους είδα να βγαίνουν από το ίδιο ξενοδοχείο....Θα μου πεις δεν σημαίνει τίποτα αλλ...

Άννα: Τώρα αυτό μπορεί να είναι κι ένα σημάδι.... (

(Βγαίνουν)

(Μπαίνουν δύο νεκροθάφτες, με μαύρο κουστούμι και μαύρα γυαλιά ηλίου)

Χαρίλαος: Να κι Blues Brothers ! Πως πάνε οι δουλειές;

Ζήσης: Τι να πω. Οι παραδόσεις χάνονται. Τώρα πλέον καθυστερούν ακόμη και στις κηδείες. Περιμένοντας θα πιούμε στα όρθια ένα ποτηράκι. Αλλά πρέπει να ρίχνω και κάνα βλέφαρο στην νεκροφόρα.

Ευθύμης: Φαντάζεσαι να μας την κλέψουν με το φέρετρο και όλα μέσα. Δεν είναι απίθανο. Γίνονται τόσα στις μέρες μας. Δεν ακούσατε για αυτούς που περνούσαν λαθραία τσιγάρα μέσα σε νεκροφόρες;

Χαρίλαος : Μην σου κάνει εντύπωση σε λίγο καιρό με όλα αυτά τα θανατερά που γράφουν πάνω στα πακέτα, θα γίνεται και η νόμιμη μεταφορά των τσιγάρων με νεκροφόρες. Λοιπόν τι σας δίνω τα συνηθισμένα; Μία μπύρα και άσπρο κρασί;

Ζήσης: Δεν αλλάζουμε τις καλές συνήθειες. Είδες χθες τον αγώνα;

Χαρίλαος: Μην αρχίσουμε τώρα τη συζήτηση. Το δεύτερο γκολ δεν ήταν...

Ζήσης: Τι δεν ήταν;;;

Χαρίλαος: Ήταν οφσάιντ...

Ζήσης: Οφσάιντ;

(Μπαίνει η Ερασμία)

Χαρίλαος: Δεν ήταν οφσάιντ το δεύτερο;

Ερασμία: (με φανατισμό φιλάθλου) Άμα είναι πουλημένος ο αλήτης ο διαιτητής. Αν τα παίρνει το παλιτόμαρο. Που να μην σώσει... τι να λέμε....(φεύγει προς τα μέσα)

Την κοιτάνε έκπληκτοι

Ο Χαρίλαος τους ξανασερβίρει

Ευθύμης: Όπα. Φτάνει. Αρκετοί είναι οι νεκροί στους δρόμους.

Ζήσης: Οι δικοί μας πελάτες στην κατάσταση που είναι δεν μπορούν να πάθουν τίποτα πια. Αν και...θυμήσου τον περασμένο μήνα την κυρία Καστρινού...

Χαρίλαος: Ποια; (Πετάγεται και η Φρόσω)

Ζήσης: Που ο άνδρας της είχε το ψιλικατζίδικο λίγο παρακάτω. Ε αυτή πέθανε από καρδιακή προσβολή.

Φρόσω: Ναι το ξέρω είχα και μια συστημένη επιστολή να της δώσω.

Ζήσης: Λοιπόν πήγαμε την κυρία Καστρινού για καύση στην Βουλγαρία. Αλλά ο κόπανος ο άνδρας της δεν μας είχε πει ότι η γυναίκα του είχε βηματοδότη. Κι έτσι στη μέση της διαδικασίας Μπουμ! Η μπαταρία λιθίου εξερράγη, από τη ζέστη κι η πόρτα του φούρνου πετάχτηκε πάνω στον τοίχο!

Ευθύμης: Ευτυχώς δεν τραυματίστηκε κανείς.

Ζήσης: Αλλά δεν μπορώ να σου περιγράψω την όλη κατάσταση, της οικογένειας, και βεβαίως της κυρίας Καστρινού.

Χαρίλαος : Έχει και το δικό σας επάγγελμα τους κινδύνους του.

Ζήσης: Μια χαρά πελάτισσά σου ήταν Καστρινού έτσι δεν είναι;

Χαρίλαος: Η αλήθεια είναι πως το έτσουζε αρκετά.

Ευθύμης: Μήπως τελικά δεν έφταιγε μόνο η μπαταρία λιθίου για την έκρηξη....

Χαρίλαος: Πάντως μου κάνει εντύπωση που δεν έχω δει τον κυρ Θανάση. Σήμερα είναι η μέρα που παίζει πάντα....

Ζήσης: Τον κυρ Θανάση; Είναι παρκαρισμένος απέναντι σε ένα πολυτελές αυτοκίνητο.

Χαρίλαος: (ενθουσιασμένος) Έλα ! Αυτός κέρδισε το τζακ ποτ;

Ζήσης: Όπως το πάρει κανείς. Αυτός είναι μέσα στη νεκροφόρα.

Χαρίλαος: Πλάκα κάνεις;

Ευθύμης: Κίρρωση του ήπατος.

Χαρίλαος: Δεν μπορώ να το πιστέψω....Καημένος κυρ Θανάσης....Τον είχα δει πριν από τρεις μέρες. Είχε παίξει το λόττο του όπως συνήθως... Και σκέψου ότι θα μπορούσε να κερδίσει. Εδώ παίχτηκε το δελτίο που κέρδισε!

Ερασμία (Βγαίνοντας από την κουζίνα μαζί με τη Φρόσω) : Μπορεί να είναι αυτός...

Χαρίλαος: Τι πράγμα;

Ερασμία: Ο νικητής! Δεν έχει ακόμη εμφανιστεί. Ε αυτός έχει έναν καλό λόγο να μην έχει εμφανιστεί....

Χαρίλαος : Δεν είναι δύσκολο να το μάθουμε αυτός έπαιζε πάντα το ΑΜΚΑ του. Τα νούμερα που κέρδισαν είναι 23, 11, 19, 30, 16, 5. Ποιο είναι όμως το ΆΜΚΑ του κυρ Θανάση;

(ανασηκώνουν όλοι τους ώμους)

Ερασμία: Θα ήταν όμως πολύ κωλόφαρδος;

Ζήσης: Ε τώρα δεν το λες και κωλοφαρδία αυτό που του συνέβη.

Χαρίλαος: Οι κληρονόμοι θα ήταν πολύ κωλόφαρδοι. Γιατί δεν νομίζω να τους έχει αφήσει και σπουδαία πράγματα.

Φρόσω: Εκτός από άδεια μπουκάλια..

Ευθύμης: Τι θα έκανες εσύ Χαρίλαε αν κέρδιζες το Λόττο;

Χαρίλαος: Θα κερνούσα όλο το μαγαζί.

Ερασμία: Εγώ θα πήγαινα ταξίδι στο διάστημα (την κοιτάζουν όλοι έκπληκτοι)
Τι με κοιτάτε έτσι; Δεν έχετε ακούσει πως πλέον οι εκατομμυριούχοι μπορούν να κάνουν βόλτα στο διάστημα;

Ζήσης: Άντε κέρασέ μας έναν γύρο για να το γιορτάσουμε.

Χαρίλαος : Τι να γιορτάσουμε;

Μπαίνει μία κωφάλαλη ζητιάνα που πουλάει κάτι αγαλματάκια. Ακουμπάει 5 μικροσκοπικούς νάνους πάνω στον πάγκο. Ακουμπάει επίσης κι ένα χαρτί. Η Ερασμία και η Φρόσω σκύβουν να διαβάσουν

Χαρίλαος : Τι λέει;

Φρόσω: Δεν λέει είναι κωφάλαλη.

Χαρίλαος: Τι γράφει τέλος πάντων;

Ερασμία: Πως πουλάει διακοσμητικά κήπου κι αν πάρουμε τα ξύ, το έβδομο είναι δωρεάν.

Ζήσης: Μα τι είναι;

Ευθύμης: Δεν είναι οι επτά νάνοι;

Ερασμία: Εδώ είναι μόνο πέντε!

Χαρίλαος: Κι επίσης είναι πάρα πολύ μικρά για τον κήπο. Θα πρέπει κανείς να ξυρίσει το γκαζόν για να τα βλέπει

Ευθύμης: (ψυχοπονιάρικα) : Κι αν παίρναμε από δύο ο καθένας;

Χαρίλαος: Και τι να κάνουμε με δύο νάνους ο καθένας;

Ερασμία: Και κυρίως που είναι μόνο πέντε...που είναι μονός αριθμός

Ζήσης: Γιατί αν ήταν επτά;

Φρόσω: (φωνάζοντας δυνατά) Όχι ευχαριστούμε δεν θα πάρουμε

Ερασμία: Μην φωνάζεις δεν ακούει.

Φρόσω: Δεν φωνάζω απλώς μιλάω καθαρά για να διαβάσει τα χείλη μου...

Η ζητιάνα βγαίνοντας : Εσύ διάβασε τα δικά μου. Άι χέσου....

Φρόσω: Κοίτα που πήγαμε και να τη λυπηθούμε.

Ερασμία: Όλο αυτό μου θυμίζει μία ιστορία.

Χαρίλαος: Τη Χιονάτη;

Ερασμία: Όχι ένα μυθιστόρημα που μόλις τελείωσα. (βγάζει ένα τύπου άρλεκιν από την τσάντα της και το ακουμπάει στον πάγκο)

Ερασμία: Ο τίτλος είναι « Μία γυναίκα είναι μια γυναίκα» Εκτυλίσσεται στη Φλόριντα. Είναι η ιστορία μιας εκατομμυριούχας κωφάλαλης γυναίκας που ερωτεύεται έναν Γάλλο ιεροσπουδαστή που είναι σε αποστολή στο Μαϊάμι. Κι είναι εγκλωβισμένη γιατί δεν μπορεί να του εξομολογηθεί τον έρωτά της.

Ευθύμης (ο μόνος άνδρας που δείχνει ενδιαφέρον) Επειδή προορίζεται για παπάς;

Ερασμία: Και για αυτό αλλά κυρίως γιατί είναι μουγκή. Κι αυτός από την πλευρά του είναι επίσης ερωτευμένος αλλά δεν μπορεί να την κάνει να το καταλάβει...

Ευθύμης: Επειδή είναι ντροπαλός;

Ερασμία: Και για αυτό αλλά κυρίως επειδή είναι κουφή.

Φρόσω: Καλά δεν μπορεί να διαβάσει τα χείλη της;

Ερασμία: Μπορεί...αλλά το πρόβλημα είναι πως αυτός μιλάει Γαλλικά κι αυτή δεν μπορεί να καταλάβει γιατί είναι Αμερικάννα....

Ευθύμης: Α μάλιστα....

Ερασμία: Έτσι αυτός μαθαίνει κρυφά την γλώσσα των κωφαλάλων;

Φρόσω: Στα Αγγλικά;

Ερασμία (δεν της δίνει σημασία): κι έτσι την ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου της εξομολογείται τον έρωτά του.

Ευθύμης (όλο αγωνία): Και λοιπόν;

Ερασμία: Αυτή από τη συγκίνηση ξαναβρίσκει την ακοή και την ομιλία

Χαρίλαος: Τζάμπα η νοηματική δηλαδή.

Ερασμία: Όχι βέβαια. Γιατί αποφασίζουν αν ανοίξουν ένα σχολείο για κωφάλαλους.

Ευθύμης: Και παντρεύονται;

Ερασμία: Εννοείται.

Φρόσω: Μα νόμιζα πως πήγαινε για παπάς.

Ερασμία: Από καθολικός γίνεται προτεστάντης για να μπορέσουν να παντρευτούν.
(οι γυναίκες κι ο Ευθύμης αναστενάζουν από το ρομαντικό του θέματος)

Ερασμία: Λοιπόν καλά όλα αυτά αλλά εγώ έχω δουλειά στην κουζίνα...

Χαρίλαος: Καλά που το θυμήθηκες.

(φεύγει για μέσα)

Ο Χαρίλαος διαβάζει πάλι εφημερίδα και οι δύο νεκροθάφτες συνεχίζουν να πίνουν.

Ζήσης: Σας είπα τι με ρώτησε η κόρη μου σήμερα που την πήγαινα στο σχολείο με τη νεκροφόρα;

Χαρίλαος: Την πας στο σχολείο με τη νεκροφόρα;

Ζήσης: Γιατί όχι; Είναι το επαγγελματικό μου αυτοκίνητο. Τι νεκροφόρα, τι φορτηγό με κατεψυγμένα. Λοιπόν ξέρεις τι με ρώτησε;

Χαρίλαος: Όχι

Ζήσης: Που πάμε όταν πεθάνουμε;

Χαρίλαος: Και τι της απάντησες;

Ζήσης: Τι νομίζεις;

Χαρίλαος: Δεν ξέρω.

Ζήσης: Ακριβώς αυτό.

Χαρίλαος: Ποιο;

Ζήσης: Δεν ξέρω.

Χαρίλαος: Και;

Ζήσης: Μου είπε: Μα μπαμπά όταν πεθαίνουμε πάμε στο νεκροταφείο.

Χαρίλαος: Θα πρέπει να εξεπλάγη που με τη δουλειά που κάνεις δεν το ξέρεις ακόμη.

Ευθύμης: (με φιλοσοφική διάθεση) : Που πάμε όταν πεθαίνουμε...Εδώ δεν ξέρουμε που πάμε όσο ζούμε...

Ο Χαρίλαος αδειάζει το μπουκάλι στο ποτήρι του Ευθύμη.

Χαρίλαος: Άντε θα σε καλοπαντρέψουμε. Πάω να φέρω κι άλλο από το υπόγειο.

Ευθύμης: (διαβάζει την εφημερίδα) Πολύνεκρο δυστύχημα. Τη βίασε ο πεθερός της την ημέρα του γάμου της κι αυτή έπεσε στις ράγες του τρένου προκαλώντας τον εκτροχιασμό του...

Ζήσης: Θα έχουμε δουλειά πάλι.

(βγαίνει η Ερασμία και σκουπίζει τον πάγκο)

Ζήσης: Τι κάνει ο γιος σου;

Ερασμία: Μια χαρά. Τον έχει στείλει η σχολή του για πρακτική

Ζήσης: Α μπα; Που;

Ερασμία: Στα Μακντόναλντς στο Ακρωτήρι Κανάβεραλ.

Ευθύμης: Νομίζω ότι το λένε Κένεντι πια.

Ερασμία: Τέλος πάντων εκεί που φεύγουν οι πύραυλοι.

Ζήσης: Τέλος πάντων και τι κάνει εκεί; Είναι στο τμήμα του μάρκετινγκ;

Ερασμία: Όχι είναι στο ταμείο.

Ζήσης: Στο ταμείο.

Ερασμία: Είναι η αμερικάνικη φιλοσοφία αυτή. Πρέπει να ξεκινάς από τα χαμηλά.

Ευθύμης: Στα Μακντόναλντς;

Ερασμία: Ναι αλλά στο Κανάβεραλ. Δεν παίρνουν όποιον κι όποιον να σερβίρει χάμπουργκερ στους κοσμοναύτες.

Χαρίλαος: Όχι ρε γαμώτο (επιστρέφει) Έχω ένα μέτρο νερό στο υπόγειο.

Ευθύμης: Νερό!!

Φρόσω: Πρέπει να κλείσουμε την παροχή.

Ερασμία: Κι εγώ πως θα κάνω τη λάντζα;

Χαρίλαος: Το κρασί ξεχάστε το.

Ζήσης: Δεν πειράζει δώσε μας ότι έχεις εδώ. Ο καλός ο μύλος όλα τα αλέθει.

(τους σερβίρει από ένα άλλο μπουκάλι)

Χαρίλαος: Θα πρέπει να τα έπαιξε η αποχέτευση. Πάντως κάτω γίνεται της κακομοίρας. Το μόνο που βλέπεις είναι να επιπλέουν άδεια μπουκάλια.

Ευθύμης: Τουλάχιστον να ήταν γεμάτα.

Ζήσης: Μα γιατί κρατάτε τα άδεια;

Ευθύμης: (αναπολώντας) Θυμάμαι όταν ήμουν μικρός μάζευα μπουκάλια για να τα πάω στο μπακάλικο και να πάρω μερικά ψιλιά. Ωραία χρόνια τότε. Είσαι παιδί, ούτε έννοιες, ούτε τίποτα. Τι όμορφα χρόνια

Ερασμία: Ναι ωραία όλα αυτά τα ρομαντικά αλλά εγώ πως θα κάνω τη λάντζα;

Χαρίλαος: Καλά θα φωνάξω τον υδραυλικό.

(Ψάχνει στον κατάλογο)

Ζήσης: Πάντως έχει αργήσει πολύ να ξεκινήσει η κηδεία. Τι θα γίνει θα ξημερώσουμε εδώ πέρα; Έχουμε και δουλειές;

(ο Ευθύμης διαβάζει εφημερίδα) Ευθύμης: Οι Έλληνες κάνουν σεξ δύο φορές την εβδομάδα. Κουλό είναι αυτό.

(Ο Χαρίλαος παίρνει τηλέφωνο)

Φρόσω : Τι γίνεται με τον υδραυλικό;

Χαρίλαος: Δεν απαντάει.

Ερασμία: Πάω τότε στον φούρνο.

Ευθύμης: (στην Ερασμία): Το ξέρατε εσείς ότι οι Έλληνες κάνουν σεξ δύο φορές την εβδομάδα;

Ερασμία: Κι οι Ελληνίδες;

Ευθύμης: Δεν λέει.

Φρόσω: Για δοκίμασε στο κινητό του.

Ερασμία: Άκου δύο φορές την εβδομάδα ούτε στον ύπνο τους.

Ευθύμης: Κατά μέσο όρο.

Χαρίλαος: Τι θα γίνει τώρα; Εδώ ο κόσμος καίγεται θα το βουλώσετε; Ναι όχι...δεν το έλεγα σε εσάς...Ναι η γραμμή είναι χάλια...δεν σας ακούω καλά....α είστε στο αυτοκίνητο....Κοιτάξτε έχει πλημμυρίσει το υπόγειό μου.... Είναι μεγάλη ανάγκη. Στο Καφενείο των φιλάθλων....όχι απέναντι από το γήπεδο....Απέναντι από το νεκροταφείο....Ναι...Εμπρός....Εμπρός.....Με ακούτε;

(Ακούγονται φρένα στο δρόμο και μετά ο ήχος τρακαρίσματος)

Ζήσης: Αν είναι δυνατόν

Χαρίλαος: κόπηκε η γραμμή

Ευθύμης: πρώτη φορά βλέπω ιπτάμενο φέρετρο.

(Οι νεκροθάφτες βγαίνουν τρέχοντας κι ο Χαρίλαος με τη Φρόσω κοιτάζουν από το τζάμι)

Χαρίλαος: Κοίτα πως έγινε η νεκροφόρα. Καημένε κυρ Θανάση, ευτυχώς που ήσουν ήδη μακαρίτης.

(Μπαίνει ο Ιωσήφ κρατώντας μία ηλικιωμένη γυναίκα από το μπράτσο)

Κίτσα: Καλά δεν βλέπετε που πάτε;

Ιωσήφ: Εσείς πεταχτήκατε έτσι. (στον Χαρίλαο και τη Φρόσω) Είστε μάρτυρες. Διέσχισε τον δρόμο σαν την τρελή.

Κίτσα: Με πατάει με το αυτοκίνητο και με λέει και τρελή. Ωραίοι τρόποι.

Φρόσω: Καθίστε πέντε λεπτά να συνέλθετε.

Ιωσήφ: Δεν της δίνετε να πιει κάτι να στασιάσει;

(Της δίνει λίγο από το τσίπουρο και η γριά το πίνει μονορούφι)

Κίτσα: Σαν νερό είναι αυτό εδώ.

(Της ξαναβάζουν και το πίνει πάλι μονορούφι.)

Κίτσα: Νιώθω ακόμη αδύναμη

Χαρίλαος: Α όχι άλλο φτάνει.

Ιωσήφ: Αυτή δεν έχει πάθει τίποτα. Αντιθέτως το αυτοκίνητό μου είναι...

Κίτσα: Παραλίγο να τα κακαρώσω κι αυτός ασχολείται με τα σιδερικά...

Ιωσήφ: Ναι κυρά μου γιατί πριν να γίνει σιδερικά ήταν ένα ολοκαίνουριο φορτηγάκι. Και τώρα πρέπει να κάνουμε δήλωση. Που είναι οι νεκροθάφτες;

Φρόσω: Λοιπόν πως πάει γιαγιούλα;

Κίτσα: Που είναι η γιαγιούλα;

Φρόσω: Πρέπει να ειδοποιήσουμε την οικογένειά της. Να έρθουν να την πάρουν. (στην Κίτσα) Θέλετε να καλέσουμε τα παιδιά σας;

Κίτσα: Τα παιδιά; Δεν είμαι σίγουρη ότι έχω.

Φρόσω: Δεν είστε σίγουρη;

Κίτσα: Νομίζω ότι είχα αλλά δεν ξέρω τι τα έκανα.

Ιωσήφ: Να πάρω τηλέφωνο τον ασφαλιστή.

Φρόσω: Πως σας λένε;

Κίτσα: Κι εσάς τι σας νοιάζει; Αστυνομία είστε;

Ιωσήφ: Δεν απαντάνε. Μα που είναι κι αυτά τα κοράκια να συνεννοηθούμε;

Φρόσω: Είστε παντρεμένη;

Κίτσα: Μάλλον, αφού πήγαινα να βρω τον άνδρα μου όταν αυτός ο βλάκας έπεσε πάνω μου.

Ιωσήφ: Θα πω καμιά κουβέντα τώρα

Χαρίλαος: Που είναι ο άνδρας σας;

Κίτσα: Πέθανε

Φρόσω: Παναγία μου! Στο τρακάρισμα;

Κίτσα: Ποιο τρακάρισμα;

Ιωσήφ: Δεν υπήρχε κανένας άλλος μαζί της. Λοιπόν αφού δεν έχει τίποτα να την κάνω εγώ..

Χαρίλαος: Δεν είστε καλά. Μας την κουβαλήσατε εδώ αφού την χτυπήσατε με το αυτοκίνητο και τώρα θέλετε να την παρατήσετε εδώ; Εγώ έχω ήδη προβλήματα με τα νερά στο υπόγειο. Αυτή μου έλειπε τώρα. Τι το περάσαμε εδώ πέρα, μπάστε σκύλοι αλέστε....

Ιωσήφ: Ωραία και τι κάνουμε τώρα;

Φρόσω: Τι γράφει ο τάφος του άνδρα σας;

Κίτσα: Νομίζω «Αναπαύσου εν ειρήνη»

Χαρίλαος: Δεν λέμε αυτό. Τι όνομα γράφει;

Κίτσα: Και που να ξέρω.

Χαρίλαος: Πρέπει να είναι από το σοκ. Ας περιμένουμε λίγο και θα συνέλθει. Για σκεφθείτε λίγο από τι γράμμα αρχίζει το όνομα του άνδρα σας;

Κίτσα: Να σας πω από τι αρχίζει το δικό σας; Από Μ και τελειώνει σε κας.

Χαρίλαος: Θα της πω καμιά κουβέντα τώρα.

Φρόσω: Τα έχει λίγο χαμένα θα έλεγα.

Χαρίλαος: Λίγο;

Ιωσήφ: Μήπως το έχει σκάσει από κάποιο ίδρυμα;

(όλη αυτή την ώρα η γριά κάνει γκριμάτσες)

Ιωσήφ: Μήπως είναι γκόλ;

Χαρίλαος: Γκόλ;

Ιωσήφ: Ε με τα τσίπουρα που της δώσατε.

Χαρίλαος: Α τώρα φταίω κι εγώ από πάνω! Μήπως θέλετε να φωνάξουμε τους μπάτσους;

Ιωσήφ: Ας μην τους ενοχλήσουμε τώρα. Ας την αφήσουμε λιγάκι και θα συνέλθει. Πάω να δω αν παίρνει μπρος το φορτηγάκι μου αλλιώς θα πρέπει να φωνάξουμε γερανό.

(Μπαίνουν οι νεκροθάφτες με το φέρετρο)

Φρόσω: Τι κάνετε;

Ζήσης: Τον κακομοίρη τον κυρ Θανάση δεν θα τον αφήναμε με το φέρετρο στη μέση του δρόμου.

Κίτσα: Ποιος Θανάσης;.

(Ακουμπάνε το φέρετρο στο μπαρ)

Ζήσης: (παίρνοντας το κινητό που έχει ξεχάσει η Ερασμία) Μπορώ να πάρω μισό λεπτό στο γραφείο τελετών;

Χαρίλαος Και δεν παίρνεις, της Ερασμίας είναι.

Κίτσα: (αναρωτιέται μόνη της)Θανάσης; Θανάσης

Ζήσης: Δεν απαντάνε το κέρατό μου. Θα έχουν πάει για φαγητό.

Ευθύμης: Πρέπει όμως να πάμε να του φέρουμε άλλο καπάκι γιατί αυτό διαλύθηκε.

Ζήση: Είναι μέσα στο συμβόλαιο.

Χαρίλαος: Εδώ πρέπει να γίνει αυτό;

Ζήσης: Έτσι δεν θα χρειαστεί να αναβληθεί η κηδεία. Η οικογένεια είναι στο ανθοπωλείο. Δεν θα μας πάρει πάνω από ένα τέταρτο.

Ευθυμης:...Ίσα μέχρι να πάμε και να φέρουμε ένα καπάκι. Είμαι σίγουρος ότι θα ήταν χαρούμενος να περάσει τις τελευταίες του στιγμές εδώ μαζί σας. ..Που να τον βάλουμε για να μην είναι μέσα στη μέση.

Χαρίλαος: Το υπόγειο είναι πλημμυρισμένο άρα μόνο στην κουζίνα....

(Παίρνουν το φέρετρο και το πάνε στην κουζίνα, ο Χαρίλαος τους ακολουθεί απελπισμένος)

Κίτσα: Λες να είναι ο άνδρας μου αυτός;

(Χτυπάει το τηλέφωνο της Ερασμίας. Δεν είναι κανείς εκεί οπότε το σηκώνει η Κίτσα)

Κίτσα: Παρακαλώ....Αν μπορείτε να με λέτε Ερασμία;...Και γιατί όχι....αν σας κάνει κέφι....Όχι μάλλον χήρα θα έλεγα....Πέσατε πάνω στην ώρα....Νομίζω ότι είναι να τον θάψουμε σε λίγο.....Ναι προς το παρόν είναι στην κουζίνα....Εμπρός....Εμπρός....Τι αγενής το έκλεισε... (πηγαίνει με το κινητό προς την κουζίνα)

(Επιστρέφουν από την κουζίνα τα κοράκια με τον Χαρίλαο και από την είσοδο μπαίνουν η Ζωή και η Νεφέλη)

Ζωή: Μα τι συνέβη στον μπαμπά;

Ζήσης: Ένα τροχαίο.

Νεφέλη: Μα εγώ νόμιζα πως ήταν κίρρωση του ήπατος

Ζήσης: Μισό λεπτό να σας εξηγήσω

(Παίρνουν μαζί με τον Ευθύμη τη Ζωή και βγαίνουν προς τα έξω να της εξηγήσουν ενώ ο Αιμίλιος μπαίνει φουριόζος ψάχνοντας τη Νεφέλη)

Αιμίλιος: Το είπες ήδη στη μητέρα σου;

Νεφέλη: Όπως βλέπεις εδώ προσπαθούμε να θάψουμε τον παππού μου. Νομίζεις πως είναι η κατάλληλη στιγμή να της πω πως είμαι έγκυος από τον καθηγητή μου και πρώην συμμαθητή της και πρώην τι άλλο...

Φρόσω: (που τα έχει ακούσει) Έτσι είναι η ζωή άλλοι φεύγουν κι άλλοι έρχονται.

Αιμίλιος: Πολύ φιλοσοφία έχει πέσει σε αυτό το καφενείο.

Φρόσω: Έτσι είναι οι καφετζήδες είναι σαν τους φιλοσόφους. Ακούνε πολλά και λένε λίγα και καλά.

(Παίρνει την Νεφέλη παράμερα απελπισμένος)

Αιμίλιος: Μα πως έγινε αυτό;

Νεφέλη: Θεσ να σου κάνω μήπως και διάγραμμα;

Αιμίλιος: Συγγνώμη απλώς ...εγώ...

Νεφέλη: Τα έχεις παίξει εντελώς...σε λυπάμαι κακομοίρη μου. Πλάκα σου έκανα.

Αιμίλιος: Τι πλάκα; Πως πλάκα;...

Νεφέλη: Το τεστ βρε χαζέ ήταν αρνητικό.

Αιμίλιος: (Το βγάζει από την τσέπη του εκείνη την ώρα περνάει ο Χαρίλαος και το κοιτάζει κι αυτός.

Χαρίλαος: Α ναι, θα έπρεπε να έχει μία γραμμή...

(Ο Αιμίλιος του ρίχνει ένα βλέμμα κι ο Χαρίλαος το βουλώνει και φεύγει πίσω από το μπαρ

Νεφέλη: Ήθελα να δω πόσο με αγαπάς.....Κατάλαβα μια χαρά...Πάνω να βρω τη μαμά..(φεύγει)

Αιμίλιος: Νομίζω πως χρειάζομαι ένα τσίπουρο

(Τον σερβίρουν)

Αιμίλιος: Περίεργη γεύση έχει το τσίπουρό σας. Σαν νερωμένο.

(Ο Αιμίλιος πηγαίνει προς την τουαλέτα, ενώ βγαίνει από την κουζίνα η Κίτσα)

Κίτσα: Εγώ δεν κρατούσα ένα τηλέφωνο πριν από λίγο;

Ιωσήφ: Δεν θα καταφέρουμε ποτέ να κάνουμε τη δήλωση. Που πήγαν πάλι οι νεκροθάφτες. Έχω κι έναν θερμοσίφωνα να τοποθετήσω.

Χαρίλαος: Είστε υδραυλικός;

Ιωσήφ: Μάλιστα

Χαρίλαος: Πως σας λένε;

Ιωσήφ: Ιωσήφ.

Χαρίλαος: Εσάς περίμενα, σαν το Μεσσία.

Ιωσήφ: (κάνοντας πλάκα) Ε αντί για τον ίδιο ήρθε ο πατέρας του. (γελάει με το αστείο του). Λοιπόν το πρόβλημα έχετε;

Χαρίλαος: Πρέπει να τα έπαιξαν οι σωληνώσεις. Μιλάμε για βιβλική καταστροφή.

Ιωσήφ: (ρίχνει μια ματιά από τη σκάλα προς το υπόγειο): Χριστός κι Απόστολος.

Φρόσω (που βγαίνει εκείνη την ώρα από μέσα): Θα μπορέσετε να το φτιάξετε;

Ιωσήφ: Πως περπατώντας πάνω στο νερό; Άλλος τα έκανε αυτά; (γελάκι, αυτή τον κοιτάζει έκπληκτη)

Χαρίλαος: Και τώρα τι κάνουμε;

Ιωσήφ: Φωνάζτε την πυροσβεστική. Ή Αλλιώς μπορείτε να περιμένετε μέχρι να εξατμιστεί.

Φρόσω: Ναι αλλά εγώ δεν έχω νερό τώρα..

Ιωσήφ: Καλέ τι λέτε το υπόγειό σας είναι τίγκα. (γελάκι αλλά βλέπει τον Χαρίλαο που έχει φουντώσει και μαζεύεται και το αλλάζει) Θα διακόψω την παροχή μόνο στο υπόγειο για να έχετε νερό εδώ.

(Πηγαίνει πίσω από το μπαρ για να κάνει δουλειά)

Χαρίλαος: Όλα σε εμένα τυχαίνουν

Ιωσήφ: Όλοι το ίδιο λένε.

(Βγαίνει από την τουαλέτα που έχει ρίξει νερό στο πρόσωπό του)

Αιμίλιος: Ή εγώ δεν είμαι καλά ή υπάρχει ένα πτώμα στην κουζίνα...

Χαρίλαος: (που κοιτάζει τι κάνει ο υδραυλικός) Μην ανησυχείτε είναι περαστικό...

(Ο υδραυλικός βγαίνει πίσω από το μπαρ)

Χαρίλαος: Τελειώσατε κιόλας;

Ιωσήφ: Ναι. Μπορείτε να χρησιμοποιήσετε τη βρύση. Πάρτε με τηλέφωνο όταν δεν θα έχει πια νερό το υπόγειο.

Χαρίλαος: Τι σας χρωστάω

Ιωσήφ: 100 ευρώ

Χαρίλαος: 100 ευρώ για 5 λεπτά εργασίας;

Ιωσήφ: Είναι βάση τιμοκαταλόγου. Θέλετε να σας τον δείξω;

Χαρίλαος: Τώρα τι να τον κάνω; Πριν έπρεπε να τον δω.

Φρόσω: Και σκέψου πως ένας γιατρός σπουδάζει 10 χρόνια για να πάρει 50 ευρώ.

Ιωσήφ: Την επόμενη φορά που θα πλημμυρίσετε φωνάξτε Ωριλά....Λοιπόν πρέπει να την κάνω. Σας αφήνω την κάρτα μου. Όταν επιστρέψουν τα κοράκια ας με πάρουν για να κάνουμε τη δήλωση.

Ερασμία: (επιστρέφει από τον φούρνο) : Εντάξει η βλάβη;

Χαρίλαος: Νερό έχουμε πάντως.

Ερασμία: Άντε γιατί έχουν μείνει πίσω οι δουλειές μου με όλα αυτά. (Πηγαίνει προς την κουζίνα κι ακούγεται ένα ουρλιαχτό)

Χαρίλαος : Αμάν ξέχασα να της πω για τον κυρ Θανάση. (πηγαίνει μέσα να την βρει)

Κίτσα: Ποιος Θανάσης;

(Βγαίνουν από την κουζίνα και τη κρατάει για να την στηρίξει)

Χαρίλαος : Είπαν κάνα τεταρτάκι, δεν θα αργήσουν να επιστρέψουν να τον πάρουν. Κάθισε λίγο εδώ.

(Πηγαίνοντας προς το μπαρ βλέπει τα κλειδιά του Ιωσήφ)

Χαρίλαος: Ξέχασε τα κλειδιά του το καθίκι.

Ερασμία: Ποιος;

Χαρίλαος: Αυτός ο αρχικλέφτης ο υδραυλικός. Ας φωνάξει κλειδαρά τώρα να δει τη γλύκα.

Ερασμία: Αναρωτιέμαι που μπορεί να είναι...

Χαρίλαος: Σου είπα τα ξέχασε στο μπαρ.

Ερασμία: Όχι δεν καταλάβατε. Τι μπορεί να έκανε με το δελτίο του λόττο;

Φρόσω: Με το τζακ ποτ;

Ερασμία: Μπορεί να το έχει ακόμη πάνω του...

(Κοιτάζουν προς την κουζίνα. Και η Κίτσα.)

Ιωσήφ: Δεν ξέρω τι έκανα με τα κλειδιά μου. Μήπως τα είδατε κατά τύχη;

Χαρίλαος: Α δεν ξέρω... Τι κλειδιά ήταν;

Ιωσήφ: Του φορτηγού, του σπιτιού του...γενικά όλα.

Χαρίλαος: Θέλετε να φωνάξω έναν κλειδαρά; Θα πληρώσετε βάσει τιμοκαταλόγου.

Ιωσήφ: Ας ψάξουμε λίγο μπας και τα βρούμε...

Χαρίλαος Μήπως είναι αυτά;

Ιωσήφ: Ναι μπράβο.

(Κάνει ότι πάει να του τα πετάξει και πέφτουν δήθεν τυχαία στο υπόγειο.)

Χαρίλαος: Τι ατυχία έπεσαν μέσα στο υπόγειο. Τώρα θα πρέπει να περιμένουμε να εξατμιστεί το νερό.

Ιωσήφ: Κάτι μπορεί να γίνει. Θα φέρω μία αντλία από το φορτηγό.

Χαρίλαος: Είδατε άμα θέλετε...Ακόμη κι ο Ιωσήφ κάνει θαύματα.

(Καθώς βγαίνει ο Ιωσήφ)

Χαρίλαος: Φαντάζομαι πως είναι μέσα στην τιμή έτσι δεν είναι; Αλλιώς αφήστε το νερό να εξατμιστεί μόνο του.

Ιωσήφ: Μα και βέβαια είναι στην τιμή (βγαίνει βρίζοντας, ενώ ο Χαρίλαος βάζει τα κλειδιά που τελικά δεν είχαν πέσει στην τσέπη του.)

Χαρίλαος: Θα το κάνεις λαμπίκο, καθίκι, μέχρι να βρεις τα κλειδιά σου.

(Η Κίτσα πηγαίνει προς την κουζίνα)

Χαρίλαος: Ψάχνετε κάτι;

Κίτσα: Θέλω ένα σκρατς

(Της το δίνει)

Χαρίλαος: Κάνει 1 ευρώ

(Η Κίτσα πέφτει πάνω στον Αιμίλιο όλο χαμόγελο)

Κίτσα: Δεν είναι δυνατόν! Με θυμάσαι;

Αιμίλιος: Όχι...

Κίτσα: Ούτε κι εγώ...

Χαρίλαος: τι θα γίνει θα το πάρετε το σκρατς ή όχι;

Κίτσα (στον Αιμίλιο) : Μπορείς να μου δανείσεις ένα ευρώ καλό μου παιδί. Δεν ξέρω τι έκανα το πορτοφόλι μου.

(Ο Αιμίλιος πληρώνει, κι έρχεται η Ερασμία και ψάχνει στον πάγκο του μπαρ)

Χαρίλαος: Εσύ τι ψάχνεις τώρα;

Ερασμία: Το κινητό μου....Μήπως το είδατε πουθενά;

Χαρίλαος: Εδώ πάνω ήταν πριν από πέντε λεπτά. Που στο διάλογο εξαφανίστηκε.

(Η Κίτσα εκμεταλλεύεται το γεγονός ότι όλοι είναι απασχολημένοι και πηγαίνει προς την κουζίνα.

Χαρίλαος: Α κάποιος σε πήρε νωρίτερα...

Ερασμία: Και του απαντήσατε εσείς;

Χαρίλαος: Ε, ναι

Ερασμία: Και λοιπόν;

Χαρίλαος: Ήταν κάποιος ...Ιωακείμ....Μωυσής....

Ερασμία: Ιωσήφ.

Χαρίλαος: Άι γειά σου.

Ερασμία: Και τι είπε;

Χαρίλαος: η αλήθεια είναι...πως ...δηλαδή...να εξεπλάγη κάπως που το σήκωσα εγώ ...και...Τέλος πάντων είπε ότι δεν θα μπορέσει να έρθει στο ραντεβού.

Ερασμία: Τι να σας πω τώρα

(Τον κοιτάζει έξαλλη κι αρχίζει να διαβάζει το βιβλίο της)

Χαρίλαος: Εγώ φταίω που για να εξυπηρετήσω απάντησα κιόλας.

(Μπαίνουν η Ζωή και η Νεφέλη με ένα μικρό λουλούδινο στεφάνι. Ο Αιμίλιος προσπαθεί να τραβήξει την προσοχή της Νεφέλης που τον αγνοεί.

Ζωή: Είναι απίστευτο. Ακόμη κι οι νεκροί παθαίνουν τροχαία στις μέρες μας...Βάζω στοίχημα ότι μιλούσε στο τηλέφωνο.

Νεφέλη (αφηρημένη): Ο παππούς;

Ζωή: Ο υδραυλικός που τράκαρε τη νεκροφόρα

(Κάθονται και η Νεφέλη κοιτάζει το στεφάνι) Νεφέλη: Καλό σου ταξίδι παλικάρι μου; Δεν είναι κάπως υπερβολικό αυτό για τον παππού;

Ζωή: Είχα ξεχάσει να παραγγείλω κι αυτό το είχαν ήδη έτοιμο. Μια χαρά είναι. (αναστενάζει) Λοιπόν σε προειδοποιώ όταν πεθάνω θέλω να με θάψετε με το κινητό μου.

Νεφέλη: Ορίστε;

Ζωή: Σε περίπτωση που δεν είμαι πραγματικά πεθαμένη. Τόσα ακούμε. Είναι ο φόβος μου να με θάψουν ζωντανή...Α πα πα πα. Εσένα δεν σε τρομάζει αυτό;

Νεφέλη: Δε το έχω σκεφτεί ποτέ.

(Η Ζωή βλέπει τον Αιμίλιο που προσπαθεί να φύγει διακριτικά κάνοντας σινιάλο στη Νεφέλη να τον πάρει τηλέφωνο.)

Ζωή: Για πες μας Αιμίλιε εσύ που είσαι της φιλοσοφικής. Νομίζεις ότι υπάρχει ζωή πριν τον θάνατο;

Αιμίλιο:; Μετά εννοείς.

Ζωή: Και πριν και μετά. Το ίδιο είναι...

Αιμίλιος: Αναρωτιέμαι αν το θέλουμε να υπάρχει... Γιατί δεν ξέρουμε τι μας περιμένει κι από εκεί. Γιατί όπως γράφω στο τελευταίο μου μυθιστόρημα « Μπορεί να είσαι κωφάλαλη αλλά τουλάχιστον ζεις. Όταν πεθάνεις μπορεί να είναι ακόμη χειρότερα...»

(Ακούγοντας αυτή τη φράση η Ερασμία πετάγεται πάνω με έκπληξη)

Ερασμία: Μα αυτή είναι μία φράση από το « Μία γυναίκα είναι μία γυναίκα». Αυτό το φωνάζει ο Μισέλ στη Σαμάνθα την στιγμή που αυτή ετοιμάζεται να πηδήξει στον γκρεμό για να αυτοκτονήσει. Εσείς είστε η Καλλιρόη Φωκά ;

Αιμίλιος: Ναι...κάποιες φορές. Μην το φωνάζετε. Θα προτιμούσα να μην ακουστεί πολύ.

Ερασμία: Καταβρόχθισα το βιβλίο σας σε μία νύχτα. Όπως κι όλα τα άλλα εξάλλου. Τώρα το ξαναδιάβαζα για να το εμπεδώσω. Μπορείτε να μου το υπογράψετε;

Αιμίλιος: Βεβαίως γιατί όχι.

Ερασμία (πανευτυχής) Σας ευχαριστώ. Τα μυθιστορήματά σας θα έπρεπε να τα δίνει δωρεάν ο ΕΟΠΥΥ αντί για αντικαταθλιπτικά χάπια....

Αιμίλιος: Προσπαθώ να δώσω στις γυναίκες το κομμάτι του ρομαντισμού που δεν βρίσκουν στην καθημερινή τους ζωή.

Φρόσω(κοιτάζοντας το σέξι εξώφυλλο) : Πράγματι

Αιμίλιος: Αρχικά δοκίμασα να γράψω τραγωδίες αλλά δεν πουλάνε. Εδώ μετά βίας παίζονται οι αρχαίες, θα παιχτούν οι δικές μου;

Ερασμία: Καλέ τι τραγωδίες και πράσινα άλογα. Αυτά εδώ είναι βιβλία. Βγαλμένα από τη ζωή. Γεμάτα έρωτα και δράματα και δάκρυα.

Αιμίλιος: (στη Φρόσω): Να τολμήσω να σας δώσω ένα αντίτυπο;

Φρόσω: Γιατί όχι. Εξάλλου όπως λέτε « Μία γυναίκα είναι μία γυναίκα.»

Αιμίλιος (της δίνει ένα και το υπογράφει): Λοιπόν πρέπει να φύγω. Οι μαθητές μου με περιμένουν...

Νεφέλη: Στο καλό Καλλιρόη...

(Ο Αιμίλιος φεύγει με πεσμένα φτερά. Η Φρόσω ξαναρχίζει το σταυρόλεξο. Η Κίτσα βγαίνει από την κουζίνα,

Φρόσω: Θέλει το κοινό του.... Από Θ...

Κίτσα: Θέαμα!

(Γυρίζουν και την κοιτάζουν όλοι άναυδοι)

Φρόσω: Θέαμα...πέντε γράμματα... απίστευτο

Ζωή: Μαμά τι κάνεις εδώ;

Κίτσα: Ήρθα για την κηδεία. (στον Χαρίλαο) Ποια είναι αυτή;

Χαρίλαος : Η μητέρα σας είναι; Δεν ξέραμε πια τι να την κάνουμε; (χαμηλόφωνα) Το έχει χάσει έ;

Ζωή: Ας πούμε πως έχει επιλεκτική μνήμη...Θυμάται απέξω το ΑΜΚΑ του άνδρα της..

Κίτσα: 23, 11, 19, 30, 16,5.

Ζωή : Αλλά τις περισσότερες φορές ξεχνάει πως έχει άνδρα. Εδώ που τα λέμε τώρα πλέον δεν έχει, οπότε καλύτερα...

Χαρίλαος: Ποιο είναι το ΑΜΚΑ του άνδρα σας;

Κίτσα: 23,11,19,30,16,5

Χαρίλαος (κοιτάζοντας τα νούμερα): Κέρδισε. Ρε τον κυρ Θανάση.

(Εκείνη τη στιγμή ξαναπαίει η Μαρία η αλλοπαρμένη κοπέλλα κρατώντας ένα μπλοκ ζωγραφικής. Βλέπει τη Ζωή και πηγαίνει προς το μέρος της.

Μαρία: Με θυμάσαι;

Ζωή (δοκιμάζει την τύχη της για να μην την απογοητεύσει): Ελένη;

Μαρία: Μαρία

Ζωή: Βέβαια Μαρία:

Μαρία: Μόλις σε είδα είπα αμέσως αυτή κάπου την ξέρω και ξαφνικά μου ήρθε. Κάτι στην έκφρασή σου...

Ζωή: Είναι απίστευτό, πόσα χρόνια έχουν περάσει;

Μαρία: Άσε τι να τα λέμε τώρα; Δεν με γνώρισες όμως έ;

Ζωή: Ναι δηλαδή.. όχι αμέσως αλλά τώρα θυμήθηκα τα πάντα... το πηγούνι...τα μάτια... τη μύτη...

Μαρία: Ε ναι..

Ζωή: Είπα Ελένη γιατί μού θύμισε μία φίλη της μαμάς μου. (καταλαβαίνοντας την γκάφα της) Δεν έχεις όμως αλλάξει καθόλου. Αναλλοίωτη στον χρόνο ε...

Μαρία: Ε μετά από τόσα χρόνια...

Ζωή: Όχι θέλω να πω.... Σε αναγνωρίζει κανείς αμέσως...Άμα ξέρει ότι είσαι εσύ....Λοιπόν μένεις εδώ κοντά;

Μαρία: Ναι πάντα στο ίδιο μέρος...Εσύ ; Μένεις εδώ κοντά;

Ζωή: Όχι. Εγώ ήρθα για την κηδεία του πατέρα μου...

Χαρίλαος : Για να δούμε θα γίνει ποτέ....(τον κοιτάζει έντονα)

Ζωή: Τι να πεις στην ηλικία μας....Για πες μου είσαι παντρεμένη;

Μαρία: Έχω τέσσερα παιδιά...

Ζωή: Α μπράβο. Εγώ έχω μία κόρη.

(Δεν έχουν τι να πουν. Κοιτάζει το ντοσιέ στο χέρι της και πιάνεται από αυτό)

Ζωή: Ζωγραφίζεις ακόμη;

Μαρία: Ε ναι θες να δεις;

Ζωή: Δεν έχω πολύ χρόνο αλλά στα πεταχτά...

(Της δείχνει τα σκίτσα της που είναι φρίκη)

Ζωή: Α μάλιστα είναι...(δεν ξέρει τι να πει)

Μαρία: Πρέπει να βελτιώσω την τεχνική μου βέβαια...

Ζωή: Όχι είναι μια χαρά.... Αυτό το άλογο είναι υπέροχο

Μαρία: Είναι η γάτα μου...

Ζωή: Μα βέβαια είναι ξεκάθαρο...να τα αφτιά... το μουστάκι...Είναι αφηρημένη τέχνη ε;

Μαρία: Όχι. Προσπαθώ να είναι όσο πιο ρεαλιστική γίνεται.

Ζωή: Εγώ ξέρεις δεν το έχω και πολύ με τη ζωγραφική. Δεν καταλαβαίνω και πολλά πράγματα.

Μαρία: Το ξέρεις πως ήμουν ερωτευμένη μαζί σου όταν ήμασταν στο σχολείο;

Ζωή: Ορίστε;

Μαρία: Δεν τόλμησα ποτέ να στο πω τότε. Τι παράξενο. Μου κάνει καλό όμως που στο λέω τώρα.

Ζωή: Ναι.. δηλαδή...

Μαρία: Πρέπει να φύγω. Έχω ραντεβού σε μία γκαλερί να δείξω τα σχέδιά μου. Αν κάνω έκθεση θα σε φωνάξω.

Ζωή: Ναι...αν...

Μαρία: Να σε φιλήσω όπως παλιά;

Ζωή: (αμήχανα) γιατί όχι;

Μαρία: (τη φιλάει και φεύγει προς τα έξω. Και στην έξοδο της φωνάζει)

Μαρία: Ξέρεις προσπάθησα να σε βρω τόσες φορές στο Facebook αλλά Χριστίνα Παπαδοπούλου βρωμάει το τόπος... που να σε βρω.... Φιλιά

Ζωή: Χριστίνα Παπαδοπούλου;

(Μπαίνουν οι νεκροθάφτες με το καπάκι)

Ευθύμης: Να μαστε κι εμείς.

Ζωή: Καιρός ήταν.

Ζήσης: Μην ανησυχείτε όλα θα διορθωθούν στο πιτς φυτίλι.

Χαρίλαος : Να σας πως κάτι προτού βάλετε το καπάκι.

(Τους μιλάει χαμηλόφωνα)

Ζήσης: Είναι κάπως λεπτή η θέση μας.

Ευθύμης: Είναι που δεν έχουμε δικαίωμα να ψάξουμε στις τσέπες....

Χαρίλαος: Να ρωτήσετε τους δικούς του. Είναι μεγάλο το ποσό βρε αδελφέ...

Ζωή: Τι γίνεται πάλι;

Ζήσης: Είναι λεπτό το ζήτημα...

Νεφέλη: Έχουμε ξεπεράσει τις λεπτότητες εδώ και ώρες...

(Της εξηγούν)

Ζωή: Όχι, δεν βρήκαμε τίποτα.

(Συνεχίζουν να εξηγούν και η Κίτσα που κρυφακούει πηγαίνει προς την κουζίνα)

Νεφέλη: Δεν είναι δυνατόν.

Ζωή: Το τζακ ποτ;

Ζήσης: 10 εκατομμύρια ευρώ. Δεν κοστίζει τίποτα να το ελέγξουμε τώρα;

Ευθύμης: Μετά θα είναι κάπως δύσκολο.

(οι γυναίκες δέχονται και τα κοράκια πάνε στην κουζίνα.)

Νεφέλη: Το ήξερες εσύ ότι ο παππούς έπαιζε λόττο;

Ζωή: Εγώ δεν ήξερα τον παππού καλά καλά θα ήξερα τι έκανε;

(Βγαίνουν και φέρνουν το φέρετρο που το ακουμπάνε πάνω στο μπαρ)

Ζωή (όλο ενθουσιασμό) Λοιπόν;

(Η κόρη της την κοιτάζει αυστηρά ότι θα έπρεπε να δείχνει πιο σεβασμό στη θέα του φέρετρου)

Ζωή: (με πένθιμο ύφος) Λοιπόν;

(Της κάνουν νόημα πως δεν βρήκαν τίποτα)

Ζωή: Ψάξατε καλά;

(Ο Ζήσης βγάζει ένα δελτίο από την τσέπη του.)

Ζήσης: Πλάκα σας έκανα!

Ζωή(χοροπηδώντας) Το τζακ ποτ; Ζήτω! (Συνειδητοποιώντας πάλι τις συνθήκες παίρνει πένθιμο ύφος προς τον Χαρίλαο) Δεν έχω παίξει ποτέ λόττο. Τι πρέπει να κάνω για να πάρω τα χρήματα;

Χαρίλαος : Για ένα τέτοιο ποσό πρέπει να πάτε στα κεντρικά του ΟΠΑΠ. Δεν νομίζω να φαντάζεστε ότι έχω στο ταμείο να σας πληρώσω....Μπορώ να δω το δελτίο; Όπως και να το κάνεις εδώ συμπληρώθηκε.

(Του το δίνει τελετουργικά)

Ζωή: Καημένε πατέρα!! Και παραλίγο να μην κάνω αποδοχή κληρονομιάς.

Χαρίλαος: Αν είναι δυνατόν.

Ζωή: Τι συμβαίνει;

Χαρίλαος αυτό δεν είναι δελτίο του λόττο!

Ζωή: Ορίστε;

Χαρίλαος: Είναι ένα σκρατς.

Νεφέλη: Ε και;

Χαρίλαος : Δεν είναι το τζακ ποτ. Αλλά μια στιγμή κάτι κερδίζει κι αυτό.

(Περιμένουν όλοι με αγωνία)

Ζωή: Λοιπόν;

Χαρίλαος: Ένα ευρώ.

Ζωή: Σωθήκαμε! Ήταν πολύ ωραίο για να είναι αληθινό.

Χαρίλαος: Και τότε που είναι το δελτίο του λόττο που έπαιξε. Γιατί το θυμάμαι ότι το έπαιξε.

Ερασμία: Λέτε να του το έκλεψαν;

(Όλοι κοιτάζουν αρχικά τα κοράκια και μετά γυρίζουν προς την Κίτσα που έχει πάει σε μια γωνιά. Τη πλησιάζει ο Χαρίλαος._

Χαρίλαος: Τι έχετε στο χέρι σας; (παλεύουν) Δεν το αφήνει με τίποτα η καρακάξα...

(Καταφέρνει να της το πάρει η Φρόσω)

Ζωή: Λοιπόν;

Χαρίλαος: Είναι δελτίο του λόττο. (το κοιτάζει) Όχι ρε γαμώτο

Ζωή: Τι έγινε πάλι;

Χαρίλαος: δεν είναι το ΑΜΚΑ του!

Κίτσα : 23, 11, 19, 30, 16,5.

Νεφέλη: Ορίστε;

Χαρίλαος: Προφανώς εκείνη τη μέρα ο βλάκας έπαιξε άλλα νούμερα.

Νεφέλη: Ε και;

Φρόσω: Δεν είναι λοιπόν αυτός που κέρδισε.

Νεφέλη: Καιρός ήταν να τελειώσει αυτή η κωμωδία.

Ερασμία : Και τι νούμερα έπαιξε αφού δεν έπαιξε το ΆΜΚΑ του

Κίτσα: 23, 11, 19, 30, 16,5.

Φρόσω: Αυτά εδώ (της δείχνει το δελτίο)

Ερασμία: Καλέ αυτό είναι το κινητό μου. Θα πρέπει να το είδε στις αγγελίες του περιοδικού.... Αν τον μπαγάσα....Παρεμπιπτόντως που είναι το κινητό μου;

Χαρίλαος: Δεν το βρήκα. Πάρε από το σταθερό να χτυπήσει να το βρούμε.

(Το τηλέφωνο χτυπάει μέσα στο φέρετρο)

Φρόσω: Μα τι δουλειά έχει εκεί μέσα;

Ερασμία: Και πως θα πάρω εγώ το κινητό μου; Το χρειάζομαι. Περιμένω σημαντικά τηλεφωνήματα.

(Το τηλέφωνο αρχίζει να χτυπάει ξανά)

Ερασμία: το βλέπετε;

Χαρίλαος : (στου νεκροθάφτες) Έχει βάλει μία αγγελία για γαμπρό στο Κυνηγός και Φύση... και δεν έχει σταματήσει να χτυπάει.

Ευθύμης: Κυνηγάτε; Δεν λυπάστε τα κακόμοιρα τα ζωάκια;

Ζήσης: (ζοχαδιασμένος) Τι θα γίνει με αυτό το φέρετρο; Άνοιξε κλείσε άνοιξε κλείσε....

(Ανοίγουν το καπάκι και βγάζουν το τηλέφωνο που συνεχίζει να χτυπάει. Το παίρνει η Ερασμία και απαντάει με σέξι φωνή)

Ερασμία: Παρακαλώ;...

(Βλέπει ότι όλοι την κοιτάζουν και απομακρύνεται για να μιλήσει. Οι νεκροθάφτες κλείνουν το καπάκι)

Χαρίλαος: Και τότε ποιος είναι ο κερδισμένος;

(Ανεβαίνει από το υπόγειο ο Ιωσήφ ουρλιάζοντας και χοροπηδώντας)

Ιωσήφ: Δεν είναι δυνατόν. Κέρδισα... Κέρδισα το λόττο. Τώρα άκουσα τα νούμερα στο ραδιόφωνο...Και μάλιστα το είχα παίξει εδώ προχθές....

Χαρίλαος : Κοίτα τον κωλόφαρδο.

Ερασμία: Συγχαρητήρια...Το όνομά σας;

Ιωσήφ: Ιωσήφ.

Ερασμία: Ιωσήφ; Εσάς περιμένω σαν τον Μεσσία..

Ιωσήφ: Κι εσείς;.... Εδώ είμαι.... Λοιπόν κερνάω το μαγαζί.

(Χτυπάει το κινητό της Ερασμίας πάλι. Το κλείνει χωρίς να απαντήσει)

Ερασμία: Τέλος. Η περίοδος του κυνηγιού έκλεισε.

(Χτυπάει το τηλέφωνο)

Φρόσω: Καφενείο Το τέρμα σας ακούω....

Φρόσω: (σε όλους) είναι ο παπάς. Ρωτάει αν η κηδεία είναι για σήμερα ή για αύριο;

Ζήσης: Για σήμερα είναι αλλά δεν βιαζόμαστε. Πες του να έρθει να πει μαζί μας ένα ποτηράκι.

Ιωσήφ: (δείχνει το φέρετρο) Αυτός ποιος είναι;

Χαρίλαος : ο κυρ Θανάσης. Μεγάλη ιστορία. Μα τι έκανα τα κλειδιά σας;

(Κοιτάζει το φέρετρο. Και μετά τον Ζήση)

Ζήσης: Ε όχι!!!

Χαρίλαος : Τι να σε κεράσω;;;

Ευθύμης: ο κακόμοιρος ο κυρ Θανάσης δεν έχει καμία τύχη. (κοπανάει το φέρετρο) ούτε να τσουγκρίσει μαζί μας δεν μπορεί.

(Βγάζουν το καπάκι για να πάρουν τα κλειδιά και ανασηκώνεται ο κυρ Θανάσης. Εκεί που όλοι πίνουν και τσουγκρίζουν και γελάνε μένουν κόκκαλο)

Κυρ Θανάσης: Και μετά σου λένε αιώνια ανάπαυση. Ούτε στην άλλη ζωή δεν βρίσκει κανείς ησυχία τελικά.

Ζήσης: (τείνει ένα ποτήρι προς το μέρος του) : Έλα ένα τελευταίο στην Υγειά μας.